

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37. 1r. 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edlta: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas i Víctor Mace-
da.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Mi-
lian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Clo-
sas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer, Manuel
S. Jaró, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F.
Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Ca-
talunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Eco-
nomia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru
de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas,
Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Ro-
vira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jor-
di Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí
Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies,
Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep
Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jor-
di Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Jo-
sep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Mas-
déu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-
Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Toni Payà,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Fe-
lip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricar-
do Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS.

Arxli: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*docu-
mentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

Ja hi ha una xifra provinent d'una administració pública: 11.307 milions d'euros, 1,88 bilions de pessetes. Aquesta xifra impressionant correspon al dèficit fiscal de Catalunya el 2001, que representa el 9,2 del PIB català d'aquell any. La dada surt de les conclusions d'un estudi encarregat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, a instàncies de la Conselleria d'Economia, encapçalada per Antoni Cas-
tells. L'estudi, fet per un grup d'experts, situa la mitjana del dèficit fiscal del Principat, entre els anys 1986 i 2001, en un 7,7% del PIB. Un percentatge que sempre ha seguit una tendència a l'alça amb l'excepció del període del 1993 al 1996, quan la xifra més baixa va assolir un 4,4% del PIB, el 1993. Aquestes xifres posen en evidència l'existència d'un dèficit fiscal permanent i constant en el temps que esdevé estructural. I no passa solament a Catalunya. Òbviament, el País Valencià i les Illes no quedarien gaire més ben parats en un estudi d'aquestes característiques. EL TEMPS ja va avançar, l'octubre de l'any passat (vegeu la portada del número 1.062) unes primeres dades que aproximaven al desequilibri fiscal i financer, entre el que han aportat els ter-
ritoris dels Països Catalans a l'estat i el que n'han rebut durant els anys compresos entre el 1997 i el 2003. És evident, doncs, que l'actual sistema de finançament és rotundament discriminatori per als territoris del nostre país, que es veuen abocats a una relació econòmica amb l'estat que els sagna, any rere any, i que hipoteca la capacitat de creixement i de progrés econòmic i social. És, com ja ha estat anomenat, una espoliació fiscal permanent i sistemàtica.

Hi ha molts exemples que posen en evidència aquesta espoliació fiscal i les seues repercussions en la població. El dèficit sanitari n'és un. Per resoldre l'ofec en el qual viu el sistema sanitari català s'exploraven vies com gravar impostos sobre el tabac i l'alcohol. De manera que, per un mal sistema de finançament, es penalitzaria especialment els fumadors catalans i els consumidors d'alcohol pel simple fet de ser catalans. I val a dir que actualment les gasolines a Catalunya ja estan gravades per afrontar el dèficit sanitari. També les inversions en infraestructures serveixen d'exemple. En uns anys de canvis de les estructures econòmiques mundials, unes inversions adequades en infraestructures esdevenen elements indispensables per a la modernització dels països i per al seu desenvolupament. El dèficit fiscal permanent ha comportat l'endarreriment de la posada en marxa o de la creació de les infraestructures necessàries per a un millor desenvolupament econòmic i social de Catalunya, el País Valencià i les Illes.

Aquest dèficit fiscal sistemàtic, l'espoliació fiscal, és tan evident que els diversos governs espanyols, dissimulant o no, sempre han fet mans i mànigues per amagar-lo. Fins i tot ara José Luis Rodríguez Zapatero, en conèixer les xifres presentades pel Govern català, només ha sabut respondre que els càlculs estan fets sobre xifres errònies. Potser sí. Només caldrà, doncs, que el Govern que presideixi facilite les dades correctes i que publique, de manera transparent i sistemàtica, les inversions i allò que recapta a cada comunitat autònoma. De ben segur que a alguns els pujarien els colors a la cara. Als uns, de vergonya; als altres, d'indignació.

Als nostres lectors

En la majoria de conflictes nacionals amb presència de grups armats, el paper dels col·lectius de presos ha estat determinant per a l'èxit de qualsevol procés de pau. En el cas del País Basc, potser ens trobem davant d'un context favorable a l'exploració de vies per iniciar un procés polític que posi fi a la violència com a forma d'expressió política. I no seria pas la primera vegada que l'estat espanyol inicia contactes amb ETA. En tot cas, és indiscutible que el col·lectiu de presos vinculats a l'organització armada basca, més de 700 —una de les xifres més altes de la història—, serà un element determinant per a l'èxit de qualsevol possible procés de negociació.

És interessant, doncs, estar atent a les peces que s'han anat movent dins d'aquest col·lectiu, i si es produiran o no, com a resposta, canvis en les polítiques penitenciàries dels estats espanyol i francès.

Enric Rimbau, cap de redacció

DIGUEM-HO CLAR, ESPOLI FISCAL